

10 Σεπτεμβρίου 2011

Ο Θεός ως αιωνιότητα

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Κάλλιστος Γουέαρ, Επίσκοπος Διοκλείας

«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου»

(Λουκ. 23,42).

«Σ’ όλες τις ψυχές που αγαπούν το Θεό, σ’ όλους τους αληθινούς Χριστιανούς, θάρθει κάποιος πρώτος μήνας του Χρόνου, σαν τον Απρίλη, μια μέρα ανάστασης.»

(Ομιλίες του Αγ. Μακαρίου)

«Όταν ο Αββάς Ζαχαρίας επρόκειτο να πεθάνει, τον ρώτησε ο Αββάς Μωϋσής: «Τι βλέπεις;» Και ο Αββάς Ζαχαρίας απάντησε: «Πάτερ, δεν είναι καλύτερα να μην πω τίποτε;» «Ναι, παιδί μου», είπε ο Αββάς Μωϋσής, «είναι καλύτερα να μην πεις τίποτε.»

(Αποφθέγματα των Πατέρων της Ερήμου)

«Ο λόγος είναι το όργανο αυτού του κόσμου. Η σιωπή είναι το μυστήριο του μέλλοντος αιώνας.»

(Άγ. Ισαάκ ο Σύρος)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ

«Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του Μέλλοντος Αιώνας». Στραμένο προς το μέλλον, το «Πιστεύω» τελειώνει με μια νότα προσδοκίας. Αλλά, αν και τα Έσχατα πράγματα θάπρεπε ν’ αποτελούν το σημείο για μια συνεχή αναφορά σ’ όλη αυτή την επίγεια ζωή, δεν μπορούμε να μιλήσουμε με καμιά λεπτομέρεια για την πραγματικότητα του Μέλλοντος Αιώνας. «Αγαπητοί», γράφει ο άγ. Ιωάννης, «νυν τέκνα Θεού εσμέν, και ούπω εφανερώθη τι εσόμεθα» (Α’ Ιω. 3,2). Μεσ’ από την πίστη μας στο Χριστό, αποκτάμε πότε-πότε μια ζωντανή, προσωπική σχέση με το Θεό· και ξέρουμε, όχι σαν υπόθεση, αλλά σαν πραγματικό γεγονός εμπειρίας, ότι αυτή η σχέση ήδη έχει μέσα της τα σπέρματα της αιωνιότητας. Αλλά σαν τι μοιάζει το να μη ζει κανείς μέσα στη ροή του χρόνου παρά μέσα στο αιώνιο Τώρα, όχι κάτω από τις συνθήκες της πτώσης αλλά μέσα σ’ ένα σύμπαν όπου ο Θεός είναι «τα πάντα τοις πάσι» -απ’ αυτό έχουμε μόνο μερικές λάμπεις μα όχι καθαρή αντίληψη· κι έτσι θάπρεπε πάντα να μιλάμε με προσοχή, σεβόμενοι την απαίτηση της σιωπής. ([περισσότερα...](#))